

PISMO UČENCEM

Drage moje učenke in moji učenci!

Danes sem bil v šoli na Škofljici in na Lavrici. Prazni sta. Tihi. Čeprav je po stenah polno vaših izvirnih izdelkov, sta pustii. Enako je v Želimljem. Tudi Finžgarjeva šola je onemela. Igrišče na Lavrici mora biti žal zaprto. Nikoli ne bi mislil, da se bo kdaj zgodilo kaj takšnega. Vedno sem se nasmehnil, ko sem vas srečeval pri igranju nogometa, ko ste viseli z igral, ko ste me prehitevali s skiroji. Tudi če ste me pri tem pozabili pozdraviti. Ta trenutek je vse drugače. Vse je zamrlo. Ko narava cveti, ko bi morali biti vsi parki polni vašega smeha, ko bi lahko zaljubljeno posedali na klopcah, ste se morali v strahu pred okužbo in širjenjem koronavirusa umakniti v sobe. Devetošolke in devetošolci, prav danes bi začeli s prvo plesno vajo, z angleškim valčkom, pa ste ostali pri skupinah na spletnih omrežjih. Ko sem vas večkrat podil od računalnikov in od mobitelov v naravo, nisem pričakoval, da bom nekoč zadovoljen, če boste na varnem za štirimi stenami. A ljudje smo bili mogoče preveč domišljavi, samozaverovani, mislili smo, da vse zmoremo, znamo in da je svet ustvarjen samo za nas ter za naše želje, potrebe in zahteve. Sedaj vidimo, da je vse zelo krhko. Tako neznan virus nam je v nekaj dneh povsem spremenil življenje.

A ostanimo pogumni, optimistični in uporniški. Vsak od vas naj naredi tisto, kar lahko v dani situaciji. Mogoče vam lahko iz izkušenj napišem nekaj dobronamernih nasvetov. Izkoristite čas, ko ste doma. Bodite s starši, pomagajte jim pri domačih opravilih. Lepo je brati, da pomagate zlagati v pomivalni stroj, da z mamo pečete palačinke, da pomagate očetu v atriju. Starši nam pišejo, da mnogi lopatate na vrtu in da ste že skoraj pri koncu. Škoda, da ne morete v trgovine po semena, da bi potem videli, kako raste. A saj boste. Eni ste pomagali pomivati okna, drugi sesate, tretji ste končno uredili omaro. Bravo, prav je tako. Zopet ste se spomnili, da imate v predalu družabne igre in jih igrate. Tudi za to je prišel čas. Pa skupaj gledate dobre filme. Odkrili ste, da nekateri stripi, ki so na očetovi knjižni polici, sploh niso slabi. Saj vem, da je najstnikom res neumno, da se morate sprehajati s starši po barju. Naše šale so bedne, naša vprašanja so neumna, naši pogovori so dolgočasni. A smo veseli, da greste z nami. Zdi se mi, da že dolgo nismo tako čutili, da je lepo biti družina. Starši pa seveda razumemo, da bi bili rajši s prijatelji. Saj boste. Kmalu. In spet bo lepo. In veliko si boste imeli povedati. Sedaj pa potrpite, da boste/bomo ostali zdravi. Že tako je težko biti bolan, sedaj pa je z vsako boleznijo povezan še strah, pa osamitev, pa negotovost. Če se je pesnik nekoč pošalil, da je angina bolezen fina, pa prinaša beseda koronavirus kar grozo. Vi se ne bojte, za vas ni tako strašno, kot se vam mogoče zdi ali slišite. Se pa vseeno **zelo** čuvajte. Bodite odgovorni in doma.

Nisem si mislil, da bom kdaj to zapisal: "Sedaj je čas za različne možnosti socialnih omrežij!" Izkoristite jih. Povežite se v skupine. Naredite skupino oddelka. Povabite tudi tiste, ki so drugače vedno sami sedeli v učilnici. Sedaj ni čas za egoizem, ampak razumevanje, solidarnost in pomoč. Saj ne boste vsi postali takoj prijatelji, bo pa nekaterim lažje, če ne bodo sami doma. Pomislite, da imajo vaši sošolci mogoče starše, ki morajo vsak dan v službo, da je mogoče kdo v družini bolan, da je koga strah nelagodnosti, okužbe, bolezni ... Izmenjujte si šale, smešne filmčke, dobre fotografije ... Sedaj ni čas zamer, jeze in nestrpnosti. Vem, da nekateri pogrešate šolo samo zaradi prijateljev, zato se povežite na daljavo.

Pa za danes še zadnje. Ves teden ste dobivali gradiva učiteljev z vajami, nalogami, testi za NPZ, z navodili za izdelavo izdelkov ... Vsak po svoje ste jih reševali – eni ste

se jezili, drugi ste godrnjali, tretji ste si mislili, pa naj bo ... Med vami so bili tudi takšni, ki ste baje komaj čakali, da so naloge prišle, da ste se jih takoj lotili in hitro naredili. Pisali ste, risali, izdelovali in se doma igrali popolnoma pravo šolo. Dejstvo je, da smo vas poskušali zaposliti, vam osmisliti čas in vas obdržati v učni kondiciji. Ne pričakujemo, da se boste ogromno učili, da boste vse predelali, radi bi pa, da opravite svoje, da sodelujete, da rešujete sami in čim manj obremenjujete starše, ki imajo svoje delo, svoje obveznosti in svoje skrbi. Znete, zmorete in lahko, zato sodelujte z razredniki in učitelji. Če česa ne prejemate, sporočite. Če česa ne znate, napišite. Če česa ne morete, bomo razumeli. Nikar pa ne zamahnite z roko, da vam je vseeno, da je vse brez veze. Vsi se namreč trudimo, da bi vi koristno izkoristili čas začasne prekinitve izvajanja pouka v šoli zaradi izrednih razmer, saj bo čas, ko se boste vrnil v šolo, zeko kratek. Nihče pa si verjetno ne želi podaljševanja pouka v počitnice.

Mogoče tega ne boste razumeli, a pogrešam običajno šolo, pogrešam vaše sedenje v jedilnici pod mizo, ko grem proti pisarni. Rad bi vas srečeval po hodnikih, ko se spogledamo. Spomnim se tudi na kakšen resen pogovor v pisarni zaradi vaših neumnosti. Z radovednostjo bi vas prišel pogledat na plesne vaje. Z veseljem bi pohvalil vaše lepe izdelke. Zaploskal bi vašemu petju na pevski reviji v avli. Fotografiral bi vas na ekskurzijah. Privoščil bi vam druženje in učenje, ustvarjanje in šport, brezskrbno otroštvo in šolanje ... Prepričan sem, da se bo vse to zopet vrnilo.

Upam, da vas bom lahko kmalu zopet pozdravil v šoli.

Roman Brunšek, ravnatelj